

Марко Краљевић и Љутица Богдан /Вукова збирка

1. Пораниле три Српске војводе
2. Од Косова уз кршно приморје:
3. Једно бјеше од Прилипа Марко,
4. Друго бјеше Реља од Пазара,
5. Треће бјеше Милош од Поцерја;
6. Ударише покрај винограда,
7. Винограда Љутице Богдана.
8. Игра коња Реља од Пазара,
9. Нагони га преко винограда,
10. Па он ломи грозна винограда;
11. Вели њему од Прилипа Марко:
12. „Прођ’ се, Реља, грозна винограда;
13. „Да ти знадеш, чиј су виногради,
14. „Далеко би коња обгонио:
15. „Виноград је Љутице Богдана.
16. „Ја сам једном овуда прошао
17. „И ломио грозна винограда,
18. „Припази ме Љутица Богдане
19. „На кобили танкој бедевизи;
20. „Ја не смједох шчекати Богдана,
21. „Већ побјегох уз кршно приморје;
22. „Поћера ме Љутица Богдане
23. „На његовој танкој бедевизи:
24. „Да ми не би Шарца од мејдана,
25. „Доиста ме уватити шћаше;
26. „Већ ми Шарац стаде одмицати,
27. „А кобила поче остајати;
28. „Кад то виђе Љутица Богдане,
29. „Он потеже тешку топузину,
30. „Пушћа за мном уз кршно приморје,
31. „Довати ме по свилену пасу,
32. „Побратиме, сапом од топуза,
33. „Шћера мене за уши Шарину,
34. „Једва му се у седло повратих
35. „И утекох уз кршно приморје.
36. „Има од тад’ седам годинаца,
37. „Већ овуда нијесам прошао.”
38. Истом они у бесједи бјеху,
39. Док се прамен запођеде таме
40. Винограду уз равно приморје;
41. Погледаше три Српске војводе,
42. Ал’ ето ти Љутице Богдана
43. И са њиме дванаест војвода!
44. Кад то виђе Краљевићу Марко,
45. Он бесједи Рељи и Милошу:
46. „Чујете ли, до два побратима!
47. „Ето нама Љутице Богдана,
48. „Сва три ћемо изгубити главе,
49. „Већ ходите, да ми побјегнемо.”
50. Ал’ говори Милош од Поцерја;
51. „Побратиме, Краљевићу Марко!
52. „Данас мисле и говоре људи,
53. „Да три боља не има јунака
54. „Од нас ове три Српске војводе;
55. „Боље нам је сва три погинути,
56. „Нег’ срамотно данас побјегнути.”
57. Кад то зачу Краљевићу Марко,
58. Он им онда другу проговара:
59. „Чујете ли, до два побратима!
60. „А ви ход’те, да их дијелимо;
61. „Ил’ волите на сама Богдана,
62. „Ил’ његових дванаест војвода?”
63. Вели њему и Милош и Реља:
64. „Ми волимо на сама Богдана.”
65. То је Марко једва дочекао.
66. У то доба и Богдан допаде.
67. Трже Марко тешку топузину,
68. Пак поћера дванаест војвода;
69. Док с’ окрену неколико пута,
70. Свих дванаест од коња растави
71. И бијеле савеза им руке,
72. Поћера их око винограда;
73. Ал’ ето ти Љутице Богдана,
74. Ће он гони Рељу и Милоша,
75. Обојици савезао руке.
76. Кад то виђе Краљевићу Марко,
77. Препаде се, како никад није,
78. Пак ста гледат’, куд ће побјегнути,
79. Али њему одмах на ум паде,
80. Ће су с’ један другом завјерили:
81. Ће се један у невољи нађе,
82. Да му други у помоћи буде;
83. Пак потеже дизгине Шарину,
84. Саму-калпак на чело намаче,
85. Те састави самур и обрве,
86. А потеже сабљу оковану,

87. На Богдана погледа попречно.
88. Стаде Богдан украј винограда,
89. Кад сагледа црне очи Марку,
90. И какав је на очима Марко,
91. Под Богданом ноге обумреше.
92. Гледа Марко Љутицу Богдана,
93. Богдан гледа Краљевића Марка,
94. А не смије један на другога;
95. Доцкан рече Љутица Богдане:
96. „Ходи, Марко, да се помиримо:
97. „Пусти мене дванаест војвода,
98. „Да ти пустим Рељу и Милоша.”
99. То је Марко једва дочекао,
100. Пусти њему дванаест војвода,
101. Богдан пусти Рељу и Милоша.
102. Скиде Марко мјешину са Шарца,
103. Пак сједоше пити рујно вино,
104. Мезете га грозним виноградом;
105. А када се вина накитише,
106. Устадоше три војводе Српске,
107. Добријех се коња доватише;
108. Рече Марко Љутици Богдану:
109. „С Богом остај, Љутица Богдане!
110. „Да с’ у здравју опет сатанемо
111. „И црвена вина напијемо!”
112. Вели њему Љутица Богдане:
113. „С Богом пош’о, Краљевићу Марко!
114. „Већ те моје очи не виђеле!
115. „Како си ме данас препануо,
116. „Никада те пожељети не ћу.”
117. Оде Марко уз кршно приморје,
118. Оста Богдан украј винограда.